

man ikke i rette Tid var bleven færdig med den ordentlige Finantslov; man har derfor ogsaa hidtil anset det for at være rigtigt at sørge for, at disse midlertidige Finantsbevillingslove ikke bleve givne paa længere Tid, end det var nødvendigt. Man har jo ogsaa Exempler paa, at hvor det var foreslaaet at give en midlertidig Bevilling paa længere Tid, end det ansaas for strengt nødvendigt, er en Forkortelse af Terminen foretaget under Sagens Behandling paa Rigsdagen. Jeg anser dette for at være ganske naturligt; ja, det er vel endog saa et Spørgsmaal, om det ikke maa indrømmes ligefrem at ligge i Ordene en midlertidig Finantsbevillingslov. Jeg nævnte før, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds (Nimstads) ganske vist har sagt, at man var bleven enig om en Erstatning for Finantsloven i Skikkelse af en for hele Finantsaaret varende midlertidig Finantslov; men mig forekommer det, at det er en Modsigelse. Jeg veed ikke af, at nogen Finantslov varer for mere end eet Finantsaar; en midlertidig Finantslov varende for et Finantsaar, ja, det bliver jo, om man saa vil, en hvilken som helst Finantslov. Men naar altsaa den saakaldte midlertidige Finantslov kaldes „midlertidig“ i Modsetning til, hvad man kalder en hvilken som helst Finantslov, er det dog vel, fordi man dermed har forbundet en Tante, og denne Tante skulde jeg dog mene, kan ikke være nogen anden end den, at den kun skulde være en Tid af Finantsaaret, ialtsald skulde det da ikke være den, at den skulde være Finantsaaret ud. Men jeg skulde end ydermere mene, at dette fremgaar af selve den midlertidige Finantslov eller Finantsbevillings Indhold. Hvad indeholder nemlig den omtalte Bevillingslov? Den giver for Regjeringen en Bemyndigelse til foreløbig at afholde de nødvendige, løbende Udgifter efter de hidtil gjældende Regler, dog at Hovedsummerne o. s. v. ikke overstrides, indtil Finantsloven for Finantsaaret er givet. Hvad vil det sige at give en Bemyndigelse til foreløbig at afholde nogle Udgifter, naar denne Bevilling til foreløbig at afholde dem skulde gjælde for hele Finantsaaret, efter hvis Udløb der da selvfølgelig ikke vilde være Spørgsmaal om Tilveiebringelsen af en ny Finantslov for det forløbne Aar, men kun om en Finantslov for det følgende Aar. Saavel dette Ord „foreløbig“ som Betegnelsen „midlertidig“ tyde, forekommer det mig, paa en aldeles uimodsigelig Maade hen paa, at det har været Meningen og ligger i Begrebet om en midlertidig Finantsbevilling, at den ikke har skullet være, og jeg spør til, ikke har kunnet skulle være til Finantsaarets Udløb, undtagen naar dette til Trods for alle mulige Bestræbelser for det Modsatte dog viste sig at blive nødvendigt. Men naar saaledes allerede de midlertidige Finantsbevillingers historiske Udsving, deres Betegnelse og jeg kan sige deres Begreb, fører til, at den midlertidige Finants-

bevilling ikke kunde anses for at være en Lov, der skulde være til Finantsaarets Udløb, forekommer det mig, at det, naar man tager Hensyn til den midlertidige Finantsbevillings Indhold, bliver om muligt endnu mere klart, at dermed kan ikke det fyldestgjøres, som Grundloven har fordret i sin § 48 som det, der først og fremmest skulde tilveiebringes som Grundlag for en regelmæssig og ordentlig Førelse af Landets Husboldning. Hvad fordrer nemlig Grundlovens § 48? Den fordrer, at der skal tilveiebringes en Finantslov, indeholdende et Overlag over Statens Indtægter og Udgifter. Hvad give disse midlertidige Finantsbevillinger? De give en vag og ubestemt Bemyndigelse til at afholde de nødvendige, løbende Udgifter. Har man da gennem en saadan Bevilling, en saadan Bemyndigelse, faaet tilveiebragt det Grundlag for den hele Statshusholdning, som Grundloven forudsætter og fordrer? Jeg mener, at dette Spørgsmaal ikke kan besvares med Andet end Nei; men jeg skulde da ogsaa mene, at man maa erkende, at det ikke kan være stemmende med Grundlovens Aand og rette Mening at anse det for rigtigt at ombytte Finantsloven med hele dens Udførlighed og Specialitet med en Bemyndigelse eller Bevilling af det Indhold, som en midlertidig Finantslov har, men at man derigjennem udsætter den hele Ledelse af Landets Anliggender for store Ulemper. Der har jo været før megen, efter min Mening høist uforstandig, Tale om Betydningen af den midlertidige Finantsbevilling, indtil Finantsloven for 1881—82 var givet, uden nogen bestemt Tidsbegrænsning; men jeg antager dog, at man efterhaanden er kommen bort fra Illusionerne, at man ialtsald paa Rigsdagen ikke længere nærer nogen Illusion om Verdien af en saadan midlertidig i Tid ubegrænset Finantsbevilling. Og saa her har maatte den høitærede Finantsminister ved sine Udtalelser givet nogen Anledning til de Misforstaaelser, som altsor tjenstvirke Folk have bragt frem. Den høitærede Finantsminister har jo nemlig udtrykt sig, som om Rigsdagen ikke fik nogen videre Indflydelse, ialtsald ikke fik nogen fuld Indflydelse paa den endelige Finantsbevilling, naar man ikke vilde vedtage den ordentlige Finantslov, da den forelægtes sidste Gang; da vilde man ikke faae nogen videre Indflydelse paa den finansielle Ordning. Og naar den høitærede Finantsminister en anden Gang udtalte, at han ikke vilde være med til at bære Ansvar for, at Landet et helt Aar igjennem skulde styres uden en regulær Finantslov, naar ikke det sidste Middel til Tilveiebringelsen af en Finantslov var udtømt, saa har han jo i Forbindelse dermed tilføjet, at, naar det endelig skulde være, naar man vilde vise ham den store Lillid at lade ham faae den midlertidige Finantsbevilling uden Begrænsning, da skulde han ogsaa vide at forstaa at hjælpe sig dermed. Disse Udtalelser have jo